

[H. P. Johansen.]

Halvdel, der vedrører Udvalgets Arbejde. Jeg bliver nødt til at sige et Par Ord om denne Betænkning, skønt det egentlig er mig imod at drøfte dette Omraade. Det har altid i de mere end 20 Aar, jeg har haft med offentlig Arbejde at gøre, dels i Byraad og dels i Rigsdagen, forekommet mig utiltalende, at nogen begyndte at rode op i et Udvalgsarbejde, efter at dette var afsluttet. Det forekommer mig ikke tiltalende, for man er jo bundet til en vis Tavshed, man kan ikke give noget virkeligt Billede af, hvordan et Udvalgs Arbejde er forløbet. Dertil kommer en anden Ting, nemlig at den, der efter Afslutningen af et Udvalgs Arbejde vil kværulere over dette, altid vil kunne finde noget at hæfte sig ved. Jeg synes i al Almindelighed, det er utiltalende, men det er dobbelt utiltalende, naar den ene Part anfører Ting, hvorom der overhovedet ikke har været Strid under Udvalgsarbejdet, og fremsætter Paastande, der er helt urigtige eller misvisende, og det maa jeg mene er Tilfældet med en stor Del af den Udvalgsbetænkning, Mindretallet har skrevet. Man maa undskylde mig, men jeg kan ikke tage denne Mindretalsbetænkning som andet end Udtryk for Mangel paa saglige Argumenter over for Lovforslaget, og for Mangel paa Agitationsstof til det forestaaende Valg. I øvrigt synes jeg, at det, hvis det skal være et Valgnummer, er meget daarligt, fordi det er saa let gennemskueligt.

Jeg bliver nødt til at ofre et Par Minutter paa enkelte af de Paastande, der er fremført. En af de Paastande, man understreger stærkest, er, at Udvalget ikke havde modtaget Rigsadvokatens Skrivelse, da Ændringsforslag blev indkaldt. Deroverfor vil jeg gøre opmærksom paa, at man paa et ret tidligt Tidspunkt havde faaet en Skrivelse fra Rigsadvokaten, men saa erklærede særlig et af Mindretallets Medlemmer, at det var slet ikke det, man ønskede, nej, det var en helt anden Skrivelse. Denne blev der ogsaa gjort Forsøg paa at fremskaffe, saa hurtigt det lod sig gøre. Forholdet er imidlertid det, at der allerede i Bemærkningerne til Lovforslaget er gjort Rede for Rigsadvokatens Stilling til Lovforslaget; i Bemærkningerne til Lovforslaget stod der Side 10, at i de Tilfælde, hvor Rigsadvokaten havde rejst Indvendinger mod Bestemmelserne, var der i Bemærkningerne redegjort herfor. Mindretallet kendte, altsaa i store Træk Rigsadvokatens Stilling lige fra den Dag, Lovforslaget blev fremsat, eller fra den Dag, vi begyndte at tale om

Lovforslaget, men alligevel giver man det Udseende af, at man ikke har kunnet faa Besked paa dette Omraade.

Saa beklager man sig ogsaa over i Mindretallets Betænkning, at det første Samraad foregik paa et for tidligt Tidspunkt, inden man havde modtaget det fornødne Materiale. Men dette var alle enige om; der var ikke en eneste inden for Udvalget, som protesterede imod, at vi skulde have Samraad paa det Tidspunkt, og jeg havde det bestemte Indtryk, at særlig Venstres ærede Ordfører meget gerne vilde have Samraad paa det Tidspunkt. Jeg synes derfor, det er noget Bagnak, naar der har været Enighed herom, at skrive saaledes i Betænkningen. Samraadet blev taget paa den Tid, da man var færdig med den første Gennemgang af Lovforslaget, og naar der var visse Punkter, hvis Rækkevidde man vilde have forklaret nærmere, var det egentlig ganske naturligt, synes jeg, at faa Samraad netop paa det Tidspunkt; det kunde jo kun fremme Udvalgets Arbejde. Men jeg fastslaar, og der er ikke en eneste, som vil benægte, at der var Enighed om, at man skulde tage dette Samraad. Jeg synes, som sagt, det tyder paa stor Fattigdom paa Angrebsstof, naar man skal til at trække saadanne Ting frem i en Betænkning, Ting, som der har været fuldstændig Enighed om.

Endvidere hedder det i Mindretallets Betænkning, at det blev paalagt Partierne at aflevere en Fortegnelse over de Spørgsmaal, der skulde drøftes i Samraadet. Det kunde egentlig være interessant at faa at vide, hvem der har Myndighed til at paalægge nogen noget saadant i et Udvalg, eller hvem der har prøvet paa at paalægge nogen noget saadant. Nej, det, der er sket, er dette, at Venstres ærede Ordfører og jeg, nøjagtigt som da vi drøftede Klageretten, traf Aftale om, at den ærede Ordfører skulde skrive de Spørgsmaal op, hvorom han ønskede, at der skulde være Drøftelse med Ministeren. Der var fuldkommen Enighed herom, saa jeg kan heller ikke forstaa, at der er Grund til at lave et Nummer om dette, et Nummer, som man skyndte sig med den største Hast at faa telefoneret ud til Pressen, selv i de yderste Egne. Jeg kan ikke se, der var nogen Grund til at rejse dette Spørgsmaal, naar man var enig om det.

Saa hedder det videre, at Ministeren ikke havde faaet de Spørgsmaal, der var stillet, og derfor ikke kunde tage Standpunkt til dem. Jo, Ministeren havde faaet Spørgsmaalene, og jeg forstaaer ikke, at